

Η Ευρωπαϊκή Ένωση από την Οικονομική Καταστροφή στο Πολιτικό Ναυάγιο

Η αστική Ευρώπη, μετά τις Ευρωεκλογές της 25ης Μαΐου 2014, μοιάζει με περιοχή μετά από μια θεομηνία. Πάνω από τα πολιτικά ερείπια των περισσότερων αστικών κεντροδεξιών και κεντροαριστερών κομμάτων που κυβερνούν στην ΕΕ πλανώνται τα ζοφερά φαντάσματα του φασιστικού της παρελθόντος, ενώ μια επίμονη απειλή από τα αριστερά συνεχίζει να αναδύεται στη νότια περιφέρειά της, στην ανυπότακτη Ελλάδα και στην Ισπανία των Αγανακτισμένων.

Η παρατεταμένη παγκόσμια καπιταλιστική κρίση που γοργά μετατόπισε το επίκεντρό της στην ΕΕ, σπάζοντας πρώτα τον ασθενέστερο κρίκο της, την Ελλάδα, και στη συνέχεια την υπόλοιπη ευρωπαϊκή περιφέρεια, ανοίγοντας ένα αγεφύρωτο χάσμα ανισορροπιών μεταξύ του Βορρά της και του Νότου, αποσταθεροποιώντας, επίσης, την Ανατολική Ευρώπη, έπληξε πλέον και τον “σκληρό πυρήνα” της, πρώτα-πρώτα την Γαλλία. Τώρα μπορεί να δει κανείς, μέσα από τον παραμορφωτικό καθρέφτη των τελευταίων εκλογών για το Ευρωκοινοβούλιο, τον καταστροφικό πολιτικό αντίκτυπο πάνω στην αστική κυριαρχία και το συνολικό εγχείρημα της ΕΕ.

Η μαζική αποχή που ξεπέρασε κάθε ρεκόρ δεν εκδηλώνει κάποια απάθεια αλλά την αηδία απέναντι στο ισχύον απαξιωμένο αστικό πολιτικό σύστημα. Η πολιτική ήττα όλων σχεδόν των κυβερνώντων κομμάτων εκφράζει την οργή των πλατύτερων μαζών ενάντια στα δρακόντεια μέτρα “λιτότητας” της ΕΕ και την μαζική ανεργία που επιβάλλουν όλες οι κυβερνήσεις κατ’ εντολή των αστικών ελίτ που κυβερνούν τις τύχες τους από τις Βρυξέλλες και το Βερολίνο. Τα αισχρά πεπραγμένα της παραδοσιακής κυβερνώσας “Αριστεράς”, της σοσιαλδημοκρατίας και των μεταλλαγμένων σταλινικών συμμάχων της, καθώς και τα αδιέξοδα της αριστερής ρεφορμιστικής και κεντριστικής πολιτικής που ολοένα περισσότερο

μοιάζει να ενσωματώνεται στο σύστημα, έκανε να φαίνονται τα ξενόφοβα, αντι-μεταναστευτικά ακροδεξιά, λαϊκιστικά και φασιστικά κόμματα σαν η μόνη “αντισυστημική” “αντι-ΕΕ” δύναμη, κερδίζοντας έτσι μαζική στήριξη και μια αναμφισβήτητη εκλογική νίκη, αποσταθεροποιώντας παραπέρα τις ήδη εξασθενημένες κυβερνήσεις και τους θεσμούς της ΕΕ.

Ακόμα και οι δύο περιπτώσεις κυβερνητικών κομμάτων που κέρδισαν στις Ευρωεκλογές είναι λιγότερο “εξαιρέσεις” και περισσότερο διαθλασμένες επιβεβαιώσεις του “κανόνα”. Η κεντροδεξιά της Μέρκελ στην Γερμανία, παρόλη την εκλογική πρωτιά της, έχει χάσει σημαντικά σε ποσοστό συγκριτικά με τις βουλευτικές εκλογές του Οκτωβρίου 2013, ενώ ταυτόχρονα η δεξιά εθνικιστική “Εναλλακτική για την Γερμανία” γνώρισε αξιόλογη άνοδο και για πρώτη φορά ένας Γερμανός Ναζί του NPD εξελέγη ευρωβουλευτής. Η εκλογική νίκη του Ρέντσι στην Ιταλία, σε συνθήκες μεγάλης αποχής, λαϊκιστικών υποσχέσεων και με έναν ιδιαίτερο συνδυασμό άλλων παραγόντων, κάθε άλλο παρά μαρτυρά μιαν έξοδο της Ιταλίας από την παρατεταμένη καθεστωτική της κρίση.

Στην πραγματικότητα, μια κρίση πολιτικής νομιμοποίησης που οξύνεται σε κρίση πολιτικής εξουσίας επικρατεί, στον ένα ή τον άλλο βαθμό, με την μία ή την άλλη μορφή σε όλα τα κράτη -μέλη και στην ΕΕ καθαυτή.

Πρώτα συμπτώματα αυτής της οξυνόμενης πολιτικής κρίσης την επαύριο των Ευρωεκλογών είναι η παραίτηση του βασιλιά Χουάν Κάρλος σε μια Ισπανία βυθισμένη στην μαζική ανεργία και στην συνταγματική κρίση με φυγόκεντρες δυνάμεις στην Καταλονία και την χώρα των Βάσκων, ή, στο επίπεδο των θεσμών της ΕΕ, οι καυγάδες για τον διορισμό του Γιούνκερ ως προέδρου της Κομισιόν, με τον Κάμερον, τον Βρετανό πρωθυπουργό να απειλεί με έξοδο της Βρετανίας από την ΕΕ!

Η αποσταθεροποίηση της πολιτικής διακυβέρνησης είναι το αποτέλεσμα της κοινωνικο-οικονομικής συστημικής κρίσης. Με την σειρά της γίνεται τώρα και αιτία, ένα ισχυρός παράγοντας πρόκλησης νέων πολιτικών και οικονομικών σεισμών, καθώς ο καπιταλισμός, σε μια Ευρώπη σε μακρόχρονη ύφεση, συμπιέζεται ανάμεσα στον αποπληθωρισμό και το ανατιμημένο ευρώ, κι ο καπιταλιστικός κόσμος συνολικά εισέρχεται σε μια νέα φάση της μετά το 2007/08 ιστορικής κρίσης του.

Η ΕΕ, ο ευρωσκεπτικισμός και ο φασισμός

Ο Βόλφγκανγκ Σόϊμπλε κι άλλοι ηγέτες της Γερμανίας και της ΕΕ θρηνούν για την θεαματική

άνοδο της άκρας Δεξιάς και του ευρωσκεπτικισμού. Πάνω απ' όλα είναι τρομοκρατημένοι από την σαρωτική νίκη του Εθνικού Μετώπου της Μαρίν Λεπέν στην Γαλλία που την συνόδευσε και ο θρίαμβος του UKIP του Νάιτζελ Φάρατζ στην Βρετανία καθώς ενισχύονται όλες οι φυγόκεντρες δυνάμεις στην ΕΕ.

“Μια μειωμένη Γαλλία θα σημάνει το τέλος της Ευρώπης”, γράφουν με φρίκη οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς (29/5/14) θυμίζοντας ότι η Γαλλία είναι ο αναντικατάστατος συνέταιρος της Γερμανίας στον σχηματισμό του άξονα της οικοδόμησης ολόκληρης της ΕΕ και της ΟΝΕ.

Οι Σόιμπλε και Σία, τόσο στα κεντροδεξιά όσο και στα κεντροαριστερά κυβερνητικά κόμματα της ΕΕ θέλουν να κρύψουν υποκριτικά ότι είναι η δικιά τους δρακόντεια “λιτότητα για πάντα” που επέβαλαν από το Βερολίνο και τις Βρυξέλλες, είναι η δικιά τους πολιτική, στην υπηρεσία του μεγάλου κεφαλαίου και της χρηματιστικής ολιγαρχίας, πρωταρχικά υπεύθυνη για την ευρωσκεπτικιστική πλημμυρίδα και τον Φρανκενστάιν του φασισμού, το δικό τους κατασκεύασμα.

Θρασύτατα η ΕΕ τολμάει να παριστάνει ότι εξανίσταται για την άνοδο του φασισμού στην Ευρώπη, ενώ η ίδια χρησιμοποίησε και προώθησε τις ανοιχτά φασιστικές δυνάμεις του κόμματος Σβομπόντα και του Δεξιού Τομέα στην Ουκρανία για να επιβάλλει “καθεστωτική αλλαγή” στο Κίεβο και για να εξαπολύσουν πόλεμο στον εξεγερμένο λαό της Ανατολικής Ουκρανίας, με σκοπό να μετατρέψουν την χώρα σε προτεκτοράτο της ΕΕ!

Οι ευρωπαϊκές άρχουσες τάξεις απέδειξαν ξανά την οργανική τους ανικανότητα να προωθήσουν την ενοποίηση της ηπείρου – μια ιστορική αποστολή που μόνον η ευρωπαϊκή εργατική τάξη μπορεί να επιτελέσει πάνω σε σοσιαλιστικές βάσεις. Η αποτυχία του εγχειρήματος της ΕΕ κάνει τώρα τμήματα της αστικής τάξης και των μικροαστών, μαζί και πλατύτερα λαϊκά ή κι εργατικά στρώματα να στρέφονται να βρουν σωτηρία στο αδιέξοδο του οικονομικού εθνικισμού.

Δεν υπάρχει περιθώριο αμφιβολίας: ο ευρωσκεπτικισμός, είτε δεξιός είτε “αριστερός” (όπως το είδος που φλερτάρουν στην Ελλάδα δυνάμεις της Αριστερής Πλατφόρμας του ΣΥΡΙΖΑ, δυνάμεις μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ανοιχτά το σχέδιο Β του Αλαβάνου) είναι οικονομικός εθνικισμός.

Το ΕΕΚ στο σημείο αυτό χαράζει μια απaráβατη διαχωριστική γραμμή: Η μόνη πραγματική εναλλακτική γραμμή στην υποταγή στην ιμπεριαλιστική ΕΕ, για την ρήξη μαζί της και την διάλυση αυτής της φυλακής των λαών δεν είναι ο δεξιός ή “αριστερός” ευρωσκεπτικισμός

αλλά ο προλεταριακός διεθνισμός, ο κοινός πανευρωπαϊκός επαναστατικός αγώνας για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Παρόλο που υπάρχουν πράγματι σχετικές διαφορές ανάμεσα στους ευρωσκεπτικιστές, στα διάφορα ακροδεξιά λαϊκιστικά ρεύματα και τα φασιστικά κόμματα στην Ευρώπη, διαφορές που η διεθνής Αριστερά είτε παραβλέπει μετατρέποντας τον φασισμό σε ένα πανταχού παρόν, παντοδύναμο φάντασμα, μια αφαίρεση που παραλύει, είτε, αντιθέτως -κι αυτή είναι η τάση που επικρατεί ιδίως στη Δυτική Ευρώπη- θεωρεί σαν απόλυτες αυτές τις διαφορές (π.χ. ανάμεσα στο γαλλικό Εθνικό Μέτωπο και την ελληνική “Χρυσή Αυγή”). Η υποτίμηση αυτή του πραγματικού κινδύνου εξυπηρετεί μονάχα την συνέχιση μιας πορείας προσαρμογής στην παρακμασμένη, ετοιμοθάνατη αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Οι προειδοποιήσεις του Τρότσκι είναι σήμερα πιο επίκαιρες από ποτέ: “Οι προσπάθειες να σωθεί η οικονομική ζωή με τον εμβολιασμό της με τον ιό από το πτώμα του εθνικισμού έχει σαν αποτέλεσμα την δηλητηρίαση του αίματος που φέρει το όνομα του φασισμού [...] Μόνο στο ιστορικό πλαίσιο των παγκόσμιων εξελίξεων μπορεί κανείς να δει την πραγματική θέση του φασισμού. Δεν έχει τίποτα το δημιουργικό, τίποτα το ανεξάρτητο. Η ιστορική του αποστολή είναι να αναγάγει την θεωρία και την πράξη του οικονομικού αδιέξοδου σε παραλογισμό ” (Εθνικισμός και Οικονομική Ζωή, 30 Νοεμβρίου 1933).

Τη “θεωρία και πράξη του οικονομικού αδιέξοδου” τη ζούμε ήδη εδώ επτά χρόνια. Στη διάρκεια του αδιέξοδου της Μεγάλης Ύφεσης της δεκαετίας του 1930, εμφανίστηκαν οι θεωρίες και οι αστικές στρατηγικές του κεϋνσιανισμού και του νεοφιλελευθερισμού, έστω κι αν απέτυχαν. Σήμερα, τίποτα το θεωρητικά νέο δεν έχει παρουσιαστεί ενώ έχουν καταρρεύσει και ο Κεϋνσιανισμός και ο νεοφιλελευθερισμός και όλοι οι συνδυασμοί τους στην αστική “ορθόδοξη” οικονομολογία. Αυτό το στρατηγικό αδιέξοδο κορυφώνει την μέχρι τώρα αποτυχία όλων των πρακτικών προσπαθειών των επιτελείων της καπιταλιστικής τάξης να ξεπεράσουν την παγκόσμια κρίση.

Σ’ αυτό το πλαίσιο, κι ενώ οι ιμπεριαλιστικοί κι εθνικοί ανταγωνισμοί οξύνονται, η ευρωπαϊκή αστική τάξη δεν έχει άλλη εναλλακτική λύση από το να διατηρήσει την ΕΕ σαν την κύρια άμυνά της απέναντι στην απειλή μιας κοινωνικής έκρηξης. Στη δεκαετία του ’30, ο οικονομικός εθνικισμός ήταν η επικρατούσα πολιτική των ίδιων των εθνικών κυβερνήσεων. Σήμερα, οι εθνικές αστικές κυβερνήσεις, παρόλο που επιδιώκει η κάθε μία τους δικούς της εθνικούς σκοπούς, επιχειρούν να συσπειρωθούν πίσω από την ΕΕ σαν την μόνη ασπίδα σωτηρίας τους. Η πολιτική ανατροπή αυτών των καπιταλιστικών κυβερνήσεων είναι αλληλένδετη με την ρήξη και την πάλη για την ανατροπή της ιμπεριαλιστικής ΕΕ.

Ο οικονομικός εθνικισμός συγκρούεται βίαια με τις ολοένα βαθύτερες διεθνείς αλληλοσυνδέσεις που παρήγαγε κι αναπαράγει η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Έτσι η διαδικασία ολοκλήρωσης της ΕΕ κάτω από γερμανική ηγεμονία είναι υποχρεωμένη να καταφεύγει στην καταπίεση για να πειθαρχήσει τις ευρωπαϊκές λαϊκές μάζες, γεννώντας έτσι αναπόφευκτα αυξανόμενες αντιστάσεις, μια και το δυναμικό της εργατικής τάξης δεν έχει ακόμα συντριβεί. Ο ευρωσκεπτικισμός, μαζί και η δεξιά του εκδήλωσε στις τελευταίες Ευρωεκλογές είναι προϊόν αυτής της άλυτης αντίφασης που μπορεί να την λύσει μόνο μια νικηφόρα κοινωνική επανάσταση σε ευρωπαϊκή κλίμακα.

Τα ζικ ζάγκ της κοινωνικής-οικονομικής κρίσης ωθούν σε απότομες πολιτικές στροφές, δεξιά κι αριστερά. Για να επέμβει σωστά σε κάθε επιμέρους στροφή μια επαναστατική μαρξιστική πολιτική πρέπει να έχει σαν καθοδηγητική γραμμή της μια ολοένα βαθύτερη διαλεκτική κατανόηση της γενικής πορείας της παγκόσμιας κρίσης συνολικά, στην προχωρημένη αυτή περίοδο της ιμπεριαλιστικής εποχής της καπιταλιστικής παρακμής.

Η 2η Ευρω-Μεσογειακή Συνδιάσκεψη, που οργάνωσαν στην Αθήνα, στις 31 Μαρτίου - 1η Απριλίου 2014, το ΕΕΚ και η Συντονιστική για την Επανάδρυση της Τέταρτης Διεθνούς είχε σαν έναν από τους κύριους στόχους της, ακριβώς την θεωρητική προετοιμασία και την διαμόρφωση μιας πολιτικής πλατφόρμας για μια διεθνιστική παρέμβαση στη μάχη των Ευρωεκλογών του Μαΐου του 2014. Η παρέμβαση αυτή παρόλο που εστιάστηκε και περιορίστηκε στην Ελλάδα -πέρα από την διεθνή μάχη που δώσαμε μαζί με άλλους διεθνιστές αγωνιστές για το μποϋκοτάζ των ψευτοεκλογών στην Ουκρανία στις 25 Μαΐου- μπορεί τώρα να γίνει σημαντική πηγή μαθημάτων για το μέλλον της ταξικής πάλης και στην χώρα μας και σε όλη την Ευρώπη.

Ελλάδα

Στην πρώτη ματιά, η Ελλάδα, με την μεγάλη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, της μεγαλύτερης δύναμης στην Αριστερά, φαίνεται να αποτελεί εξαίρεση στον γενικό κανόνα στην ΕΕ, όπου δεξιά και ακροδεξιά κόμματα επικράτησαν. Στην πραγματικότητα η Ελλάδα αποτελεί ένα μικρόκοσμο όπου συνδυάζονται με έναν ιδιόρρυθμο τρόπο όλες οι αντιφατικές τάσεις που διαμορφώνουν την σημερινή Ευρώπη: άλυτη κρίση δημοσίου και ιδιωτικού χρέους, τραπεζική κρίση, ύφεση, αποπληθωριστική σπείρα, μαζική ανεργία, φτωχοποίηση των μεσοστρωμάτων, κοινωνική πόλωση, απαξιωμένα κόμματα, αποσταθεροποιημένο πολιτικό σύστημα, άνοδος του φασισμού, με υπαρκτό ακόμα δυναμικό του εργατικού και λαϊκού κινήματος, δυνατότητα μιας αριστερής στροφής που θέτει το ζήτημα της εξουσίας στην ημερήσια διάταξη.

Θα ήταν μεθοδολογικό λάθος να συγκριθούν τυπικά τα τωρινά εκλογικά αποτελέσματα με εκείνα των προηγούμενων Ευρωεκλογών του 2009 ή των εθνικών εκλογών του Ιουνίου 2012 (όπως κάνουν απολογητικά η ΝΔ, ή και το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ) χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός των τελείως διαφορετικών συγκυριών σε κάθε περίπτωση.

Το 2009 υπήρχαν ακόμα πολλές αυταπάτες για μια λύση στα πλαίσια του ισχύοντος τότε μεταπολιτευτικού δικομματικού συστήματος. Γι' αυτόν τον λόγο και το ΠΑΣΟΚ του Γιώργου Παπανδρέου ("Λεφτά υπάρχουν") κέρδισε την μεγάλη αλλά και έσχατη εκλογική του νίκη τον Οκτώβριο 2009 - λίγο πριν ανακοινώσει στο Καστελόριζο την χρεοκοπία της χώρας.

Στις εκλογές του Μαΐου 2012, το παλιό δικομματικό σύστημα κατέρρευσε, ο μικρός μέχρι τότε αριστερός ρεφορμιστικός ΣΥΡΙΖΑ με την προοπτική μιας αριστερής κυβέρνησης εκτινάχτηκε στη θέση της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης και η ναζιστική "Χρυσή Αυγή" βγήκε με φόρα από το περιθώριο στο Κοινοβούλιο. Στις επαναληπτικές εκλογές του Ιουνίου 2012 αναδύθηκε μια ασταθής διπολικότητα: από την μια, η δεξιά ΝΔ του Σαμαρά στηριγμένη στα δεκανίκια των υπολειμμάτων του ΠΑΣΟΚ και την δεξιόστροφη ΔΗΜΑΡ· από την άλλη, ο ΣΥΡΙΖΑ, συλλέγοντας αντιμνημονιακές δυσαρέσκειες, προσδοκίες αλλαγής, και ψήφους από παντού.

Αλλά, ενώ το 2012 ο μέχρι τότε δικομματισμός της Μεταπολίτευσης κατέρρευσε, το 2014 κανένας διπολισμός δεν σταθεροποιήθηκε ακόμα ούτε τον αντικατέστησε (όπως οι σταλινικοί του ΚΚΕ ισχυρίζονται, πεπεισμένοι για την σταθερότητα του αστικού καθεστώτος περισσότερο από τους ίδιους τους αστούς).

Η τρικομματική κυβέρνηση του 2012 έγινε δικομματική τον Ιούνιο του 2013 με το "μάυρο" στην ΕΡΤ και την αποχώρηση της ΔΗΜΑΡ. Ο δικομματικός κυβερνητικός συνασπισμός είδε το 2014 τα ποσοστά του να μειώνονται κατά 11 μονάδες. Η Δεξιά ΝΔ έπεσε σε πρωτοφανές χαμηλό επίπεδο, το άλλοτε κραταιό ΠΑΣΟΚ γίνεται πατημένη αξιοθρήνητη "Ελιά" του 8% κι ο πρώην εταίρος τους, η ΔΗΜΑΡ, εξαφανίστηκε, όπως άλλοτε το ΛΑΟΣ. Το "Ποτάμι" του τηλεστάρ με το σακίδιο φτιάχτηκε σαν συστημική εφεδρεία και μελλοντικός εταίρος αλλά τους βγήκε ξεροπόταμος.

Από την άλλη μεριά, ο ΣΥΡΙΖΑ, κέρδισε την πρώτη θέση και μια ξεκάθαρη νίκη, σε απόσταση τεσσάρων μονάδων από την Δεξιά που δεν μπορεί να το χωνέψει. Για πρώτη φορά στην νεότερη Ιστορία της Ελλάδας, ένα κόμμα της Αριστεράς κέρδισε την πρωτιά σε εκλογές. Αυτή η σαφής νίκη συνοδεύεται με την νίκη στη μεγαλύτερη περιφέρεια της χώρας, την Αττική, την επιτυχία στον Δήμο της Αθήνας, όπου βρέθηκε στα πρόθυρα νίκης εκτοπίζοντας

τον επίσημο πρωθυπουργικό υποψήφιο, και την επικράτηση στην περιφέρεια των Ιονίων και σε μια σειρά δήμων σε πολλές, κυρίως εργατικές - λαϊκές περιοχές. Παρόλα αυτά, δεν πέτυχε την σαρωτική νίκη που φιλόδοξα η ηγεσία του προέβαλε σαν εκλογικό στόχο κι η οποία θα ανάγκαζε την κυβέρνηση σε παραίτηση και κήρυξη πρόωρων εκλογών. Διατηρώντας πάντα μια λαϊκή πλειοψηφία, λόγω των λαϊκών προσδοκιών για μέτρα ανακούφισης κι αλλαγής από την σημερινή καταστροφική κατάσταση, ο ΣΥΡΙΖΑ, με τις ταλαντεύσεις του, τις δεξιές μετατοπίσεις του, την προσαρμογή του στην ΕΕ, το ΔΝΤ (ομιλία Τσίπρα στο Τέξας!), το ΝΑΤΟ και τον καπιταλισμό έσπειρε τα δύο τελευταία χρόνια αμφιβολίες κι απογοήτευση.

Η μεν κυβερνώσα Δεξιά βλέπει να χάνει επικίνδυνα έδαφος και τους συμμάχους της να αφανίζονται, η δε ρεφορμιστική Αριστερά προχωράει αλλά πολύ βραδύτερα, λαχανιασμένα, χωρίς να κερδίζει υπολογίσιμους συμμάχους για μια μελλοντική “κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ”. Και οι δύο, με τον παρόντα συσχετισμό κοινοβουλευτικών δυνάμεων, όπως καταγράφηκε στις Ευρωεκλογές, αδυνατούν να σχηματίσουν είτε αυτοδύναμη είτε συμμαχική κυβέρνηση. Η πολιτική αστάθεια εντείνεται. Καθόλου τυχαία, σε κύκλους της άρχουσας τάξης επανέρχονται επίμονα σενάρια για “κυβερνήσεις εθνικής ενότητας”.

Οι φιλοδοξίες της ΝΔ, εντελώς βραχυπρόθεσμες, χωρίς στρατηγικό βάθος, εξαντλούνται στο να βρει απεγνωσμένα αποστάτες από τα ερείπια της ΔΗΜΑΡ, των ΑΝΕΛ και των ξέμπάρκων “ανεξαρτήτων” βουλευτών μήπως αποφύγει τον σκόπελο της εκλογής Προέδρου κι επιβιώσει για λίγο στις σαρακοφαγωμένες κυβερνητικές καρέκλες.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ κάνει επίσης απεγνωσμένα και σπασμωδικά ανοίγματα προς τα δεξιά, όπως δείξαν και ορισμένες υποψηφιότητες στα ψηφοδέλτιά του σε Ευρωεκλογές και αυτοδιοικητικές εκλογές. Την παραμονή των Ευρωεκλογών σε συνέντευξή του στο κυβερνητικό Βήμα, ο Τσίπρας δήλωσε ανοικτός σε “συναίνεση” με ΝΔ και ΠΑΣΟΚ εφόσον αλλάξουν τους τωρινούς ηγέτες τους που είναι δεμένοι με την μνημονιακή πολιτική. Στην πρώτη πάλι ομιλία του μετά τις Ευρωεκλογές, απευθύνθηκε στον ΣΕΒ προτείνοντας μια νέα “κοινωνική συμφωνία” μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας για μισθούς και “ανάπτυξη”. Μια τέτοια συμφωνία ταξικής συνεργασίας και “εθνικής ενότητας”, εφόσον υλοποιούνταν θα ήταν καταστροφική τόσο κοινωνικά όσο και πολιτικά, τροφοδοτώντας μόνο την φασιστική δημαγωγία της ανερχόμενης “Χρυσής Αυγής”. (Καθόλου τυχαία, ο εμφυλιοπολεμικός ακροδεξιός συνομιλητής του Κασιδιάρη σαμαρικός Μπαλτάκος, σε συνέντευξή του πάλι στο Βήμα, προεξόφλησε νέα Βάρκιζα...)

Παρόλη την καθυστερημένη και ήπια κρατική αντίδραση στα εγκλήματα των Χρυσαιγιτών,

με την δίωξη και φυλάκιση μερικών ηγετικών στελεχών της, μετά την κατακραυγή που ξεσήκωσε ο φόνος του Παύλου Φύσσα, οι Ναζί γίνανε εκλογικά η τρίτη πολιτική δύναμη στην χώρα, αυξάνοντας τα ποσοστά τους ιδιαίτερα στις καθημαγμένες εργατικές - λαϊκές ζώνες. Το αστικό κράτος όχι μόνο δεν είναι όργανο αναχαίτισης του Ναζισμού, όπως ισχυρίζονται αστοί δημοκράτες και ρεφορμιστές, αλλά και οι δεσμοί των κατασταλτικών του μηχανισμών με τον ελληνικό Ναζισμό είναι στενότεροι από ποτέ. Η μισητή αστυνομία ψήφισε “Χρυσή Αυγή” κι οι δύο από τους τρεις εκλεγμένους ευρωβουλευτές της ήταν στρατηγού.

Ο φασισμός, βέβαια, απέχει πολύ από το να έχει νικήσει στη μάχη, σε έναν ταξικό πόλεμο που βρίσκεται ακόμα στα αρχικά του στάδια. Η λαϊκή πλειοψηφία ψάχνει για λύσεις στα αριστερά, πρώτα - πρώτα στον ΣΥΡΙΖΑ, ελπίζοντας να πάρει μια ανάσα με κοινοβουλευτικά μέσα. Γι’ αυτό συν τις άλλους στις 25 Μαΐου συμπιέστηκε η ψήφος στα άλλα αριστερά ψηφοδέλτια, από το ΚΚΕ μέχρι την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, συμπεριλαμβανομένων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΕΕΚ.

Το σταλινικό ΚΚΕ, συντηρώντας την ακραία σεχταριστική του εχθρότητα απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ και τις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς, παριστάνει ότι είναι “ικανοποιημένο” μέσα στην απομόνωσή του 6%, λόγω της επανάκαμψης ενός ποσοστού ψηφοφόρων του συγκριτικά με το 2012, την στιγμή που στις σημερινές συνθήκες συστημικής κρίσης, απέχει παρασάγγες όχι απλώς από το 26,5% του ΣΥΡΙΖΑ αλλά κυρίως από την ηγεμονική θέση που κατείχε στην Αριστερά σε όλη την ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος.

Η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, με αναπτυγμένη την γείωσή της στις γειτονιές και το κίνημα, πήγε ασύγκριτα καλύτερα στις αυτοδιοικητικές εκλογές της 18ης Μαΐου, ενώ είδε τις ψήφους της να εξανεμίζονται μπροστά στο κεντρικό πολιτικό δίλημμα, το διακύβευμα της ίδιας της κυβέρνησης και της εξουσίας, στις Ευρωεκλογές. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ που κέρδισε 128.000 ψήφους στον πρώτο γύρο στις αυτοδιοικητικές εκλογές -μια σημαντική και σαφής πρόοδος σχετικά με το καθόλου ευκαταφρόνητο αποτέλεσμα των 98.000 ψήφων το 2010- έχασε τα δύο τρίτα των ψήφων της μια εβδομάδα μετά, στις Ευρωεκλογές, πέφτοντας στο 0,7% και στους 40.000 ψήφους περίπου.

Το ΕΕΚ συμμάχησε με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ κι άλλα σχήματα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς σε μια σειρά δήμων με θετικά αποτελέσματα και με το καλύτερο ποσοστό του 7,5 % στον δήμο της Δάφνης-Υμηττού όπου εκλέχτηκαν δύο σύμβουλοι αυτή την φορά (το 2010 εκλέχτηκε ένας, με ποσοστό 6%). Στις Ευρωεκλογές κατεβήκαμε με ανεξάρτητο ψηφοδέλτιο καθώς στο κεντρικό για μας ερώτημα “Ποια Ελλάδα σε ποια Ευρώπη;”, η διεθνιστική επαναστατική απάντηση του ΕΕΚ -για μια σοσιαλιστική Ελλάδα σε μια σοσιαλιστική Ευρώπη-

ήταν ασύμβατη με τις επιλογές των άλλων αριστερών δυνάμεων. Αποκλεισμένοι σχεδόν από τα ΜΜΕ (ελάχιστος χρόνος δόθηκε την τελευταία εβδομάδα σε μεταμεσονύχτιες ώρες...), με μόνα μέσα την αυταπάρνηση των μελών και υποστηρικτών μας, δεν κατορθώσαμε να σπάσουμε τα όρια μιας περιθωριακής, εκλογικά, θέσης με 4.516 ψήφους και ένα 0,08 %.

Παρόλα αυτά δεν θεωρούμε ότι ήταν μια χαμένη μάχη. Δώσαμε το παρών, δουλεύοντας για το (όχι μακρινό) μέλλον, σπέρνοντας παντού το επαναστατικό μήνυμα, διαδίδοντας το πρόγραμμά μας για την εργατική εξουσία και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης, ανοίγοντας διάλογο και διαύλους μέσα στους εργάτες, εργαζόμενους κι ανέργους, στη νεολαία, σε κάθε είδους καταπιεσμένη μειονότητα, στην διανοήση και τους καλλιτέχνες, στους αποκλεισμένους και απόκληρους του κόσμου τούτου, παλεύοντας ακούραστα για την αλλαγή του. Συχνά ακούσαμε να μας λένε: “Θα προσπαθήσουμε τώρα να βρούμε λύση με τον ΣΥΡΙΖΑ. Εάν αποτύχει κι αυτός, τότε ο μόνος δρόμος που απομένει είναι ο επαναστατικός δρόμος-εσείς!”

Η Ελλάδα, η Ευρώπη, ο κόσμος βρίσκονται σε μετάβαση. Παρεμβαίνουμε σ’ αυτήν την μη γραμμική μετάβαση, σε κάθε στιγμή της, στο ξεδίπλωμα των αντιφάσεων της, συγκεντρώνοντας, ετοιμάζοντας, εκπαιδεύοντας τις δυνάμεις της πρωτοπορίας, οικοδομώντας το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα και την Τέταρτη Διεθνή για την κοινωνική επανάσταση.

Το επόμενο μας βήμα, εν όψει των νέων κρίσιμων μαχών, θα είναι η **Διεθνής Μαρξιστική Εκπαιδευτική Κατασκήνωση στις 21-27 Ιουλίου 2014.**

Η Κεντρική Επιτροπή του ΕΕΚ

Ιούνιος 2014

EEK.gr